

mist yahudiler tarafından yahudi âmentüsü yeniden tesbit edilmişse de muhafazakâr yahudiler Mûsâ b. Meymûn'un belirlediği âmentüye bağlı kalmıştır.

Havârilere iki nesil sonra ilk defa Roma'da tesbit edilen, "Havârilere iman esasları" olarak bilinen ve daha sonraki Filistin, Mısır, Küçük Asya ve Antakya âmentülerinin de temelini teşkil eden on üç maddelik hristiyan âmentüsü ise Allah'a, Rab İsa'ya, Kutsal Ruh'a ve öldükten sonra dirilişe inanmanın yanında Hz. İsa'nın doğumu, çarmıha gerilişinden sonra diritilip göğe yükseltilmesi ve herkese hükmetmek üzere tekrar dünyaya gelişiyle ilgili birtakım hristiyan akîdelerini de ihtiva eder. İznik (325) ve İstanbul (381) konsillerinde tesbit edilen ikinci hristiyan âmentüsünde teslis akîdesi biraz daha genişletilerek kökleştirilmiştir.

İslâm'dan önceki bu iki semavî dinin âmentülerinde kitaplara, meleklerle ve kadere iman yer almamakta, buna karşılık Hristiyanlık'ta Hz. İsa'nın ulûhiyetine ve Allah'ın oğlu olduğuna inanma esasları getirilmekte, yahudilerin elinde bulunan Tevrat'ta ise âhirete imandan bahsedilmemektedir. İslâm kaynaklarına göre bütün peygamberlerin insanlara aynı iman esaslarını öğrettiği, bunlarda hiçbir değişikliğin bulunmadığı, peygamberlerin ve ilâhî kitapların birbirini tasdik ettiği (bk. el-Hac 22/78; eş-Şûrâ 42/13; Âl-i İmrân 3/3; el-Bakara 2/91; el-Fâtır 35/31) dikkate alınır, yahudi ve hristiyanların Kitâb-ı Mukaddes'te iman esasları ile ilgili olarak birçok değişiklikler yaptıklarına hükmetmek gerekir.

BİBLİYOGRAFYA:

Mûsne'd, I, 19, 21; Buhârî, "İmân", 37; Müslim, "İmân", I, 33, 46, 53; İbn Mâce, "Muḳaddime", 9, 10; Ebû Dâvûd, "Sünnet", 17, 34; Tirmizî, "İmân", 4, 5, 17, "Fiten", 63, "Kâder", 10, 17; Nesâî, "İmân", 4; Ebû Hanîfe, *el-Fıkhü'l-ekber*, Kahire 1323, s. 1; Hakîm es-Semerikandî, *es-Sevâdü'l-âzam*, İstanbul, ts. (Matbaatü İbrâhim), s. 5; Ubeydullah b. Muhammed es-Semerikandî, *el-'Akîdetü'z-zekiyye*, Süleymaniye Ktp., Şehid Ali Paşa, nr. 1691, vr. 2^a vd.; İbn Hacer, *Fethu'l-bârî* (nşr. Tâhâ Abdurraûf Sa'd v.dğr.), Kahire 1398/1978, I, 197; Aynî, *Umdu'tü'l-kârî*, Kahire 1392/1972, I, 326, 335; Ali el-Kârî, *Şerhu'l-Fıkhü'l-ekber*, Kahire 1323, s. 12; Hüseyin Atay, *Kur'an'a Göre İmân Esasları*, Ankara, ts., s. 89-97; Yaşar Kutluay, *İslâm ve Yahudi Mezhepleri*, Ankara 1965, s. 122-130; I. Epstein, *Le Judaïsme, Origines et Histoire*, Paris 1980, s. 203, 207, 209; P. Batiffol — A. Vacant, "Le Symbole des Apôtres", *DTC*, I, 1660-1680; İsmail Hakkı İzmirli, "Âmentü", *İTA*, I, 371; A. E. Burn — H. Hirschfeld, "Creeds", *ERE*, IV, 237-246.

YUSUF ŞEVKİ YAVUZ

ÂMENTÜ ŞERHİ

Numan Kurtulmuş'un
(ö. 1952)

iman esaslarını açıklamak üzere
kaleme aldığı akaid kitabı.

Âmentü* de yer alan iman esaslarını açıklamak ve bu şekilde halka itikadî konularda muhtaç olduğu bilgileri vermek maksadıyla "âmentü şerhleri" yazma geleneği Osmanlılar'ın son dönemlerinde başlamıştır. Kadızâde Ahmed b. Mehmed Emin'in (ö. 988/1580) Türkçe olarak telif ettiği *Ferâidü'l-fevâid*'i, Esad Sâhib Efendi'nin Arapça olarak yazdığı ve Kemahlı Feyzullah Efendi'nin Türkçe'ye çevirdiği *Ferâ'idü'l-fevâ'id*'i (Kahire 1313), Dâvûd b. Muhammed Kar-sî'nin (ö. 1160/1747) Türkçe *Âmentü bil-lâh Şerhi* (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 1490), Seyyid Ömer b. Abdurrahman'ın *Âmentü Şerhi* (*Risâle-i Nûr alâ nûr*, Süleymaniye Ktp., Yazma Bağışlar, nr. 1976) ve Numan Kurtulmuş'un *Âmentü Şerhi* bu türdeki çalışmaların başlıca örnekleridir. Bunlar arasında en çok yayımlanan ve meşhur olanlar ise Kadızâde ile Numan Kurtulmuş'un eserleridir.

1887'de Kastamonu'da doğan Numan Kurtulmuş buradaki Askerî Rüşdiye'yi ve Bursa Askerî İdâdisi'ni bitirdi. 1905'te İstanbul Harbiye Mektebi'nden mezun olduktan sonra Edirne'deki İkinci Ordu'ya mülâzım-ı sâni (teğmen) olarak tayin edildi. Balkanlar'da, Erzurum, Batum ve Azerbaycan'da savaşlara katıldı. Son olarak Sakarya Meydan Muharebesi'nde ağır şekilde yaralanınca binbaşı rütbesiyle emekli olup 1932'de İstanbul'a yerleşti ve burada vefat etti. *Âmentü Şerhi*'nden başka *Binbir Hadis Tercemesi* (İstanbul 1948; 1958), *Kur'an Meraklılarına Hediye, Cuma ve Bayram Hutbeleri* (İstanbul 1952; 1958; 1964; 1965) adlı eserleri de neşredilmiştir.

Altı bölümden oluşan *Âmentü Şerhi* 117 başlık altında çoğu itikadî, bir kısmı da fikhî olan konuları işler. Birinci bölümde tevhid, esmâ-i hüsnâ, Allah'ın varlığının delilleri, iman ve şubeleri gibi ilâhiyyat bahisleri, ikinci bölümde meleklerin çeşitleri, özellikleri ve görevleri anlatılır. Esere ilmiyal hüviyetini kazandıran üçüncü bölümde kitaplara iman üzerinde durularak genellikle Hanefî mezhebine ait bilgiler verilir. Dördüncü bölümde Kur'an'da adı geçen peygamberler ve Hz. Muhammed'in nübüvveti anlatılır. Beşinci bölümde âhirete, altıncı bölümde de kadere iman ele alınır.

Âmentü Şerhi Cumhuriyet döneminde yeni harflerle yayımlanan ilk âmentü şerhidir. Hasan Basri Çantay'ın "çetin emeklerin mahsulü, kaynakları sağlam, dili düzgün ve faydalı" şeklinde tanıttığı eser, medreselerin kapatılmasından sonra Türkçe yazılmış dinî kitapların nâdir bulunduğu dönemlerde halkın ilgisini çekmiş ve ihtiyacına cevap vermiştir. İlk defa 1943 yılında yayımlanan eserin günümüze kadar yirmi baskısı yapılmıştır.

YUSUF ŞEVKİ YAVUZ

AMERİKA

Batı yarı küresinde yer alan
dünyanın ikinci büyük kıtası.

- I. FİZİKİ ve BEŞERİ COĞRAFYA
- II. TARİH
- III. KİTADA İSLÂMİYET

42.3 milyon km² yüzölçümüne ve 700 milyondan fazla nüfusa sahip olan kıta kuzeyden Kuzey Buz denizi, batıdan Büyük Okyanus, doğudan Atlas Okyanusu ve güneyden Güney Buz denizi ile çevrilidir. 72° kuzey (Boothia yarımadası) ve 56° güney (Horn Burnu) enlemleri ile 166° batı (Alaska'nın batısındaki Galler Prensi Burnu) ve 35° batı (Brezilya'nın doğusundaki Branco Burnu) boylamları arasında uzanır. Şekil itibarıyla iki büyük üçgen-den meydana gelmiştir. Kuzey ve Güney Amerika adlarıyla anılan bu üçgen şekilli kara parçalarının arasında, üzerinde Orta Amerika ülkelerinin yer aldığı bir berzah bulunur. Kıtanın kuzey-güney doğrultulu uzunluğu 15.000 kilometreyi, doğu-batı yönünde en fazla genişliği ise 5.000 kilometreyi aşmaktadır.

Amerika adı, yeni bir kıta keşfettiğinden habersiz olan Kristof Kolomb'un ardından 1497'de oraya giden ve 1504 yılında yayımlanan mektuplarında bu topraklardan "mundus novus" (yeni dünya) şeklinde bahseden İtalyan denizcisi Amerigo Vespucci'nin (Americ Vespuce) adından türetilmiştir. Amerika Maya, Aztek ve İnka gibi eski medeniyetlere beşiklik etmiş bir kıtadır. Eski medeniyetleri kuran ilk insanların, Kızılderililer'in ve Eskimolar'ın Bering Boğazı yoluyla Asya'dan, çağdaş medeniyeti kuranların keşiften sonra Avrupa'dan göç ettikleri ve bunlara daha sonra Afrika'dan getirilen zenci kölelerle Asya'daki siyasî değişikliklerden kaçan yeni göçmenlerin katıldıkları göz önüne alınırsa bu kıtaya "göçmenler kıtası" denilebilir.

Amerika kıtası, yüzölçümü itibarıyla Afrika kıtasından bir buçuk, Avrupa'dan dört defa daha büyüktür. Ana kıta Kuzey ve Güney Amerika diye ikiye ayrılır ve geçiş bölgesinde yer alan Orta Amerika da beşerî coğrafya açısından Güney Amerika'ya benzerlik gösterdiği Güney Amerika ile birlikte mütalaa edilir. Meksika'nın kuzeyinden itibaren Anglo-Sakson veya kuzeybatı Avrupa kültürünün hâkim olduğu Kuzey Amerika'ya Anglo-Amerika, Güney Amerika ile birlikte Orta Amerika'ya ise Latin Amerika adları verilmektedir.

I. FİZİKİ ve BEŞERİ COĞRAFYA

1. **Yüzey Şekilleri.** Yeryüzü şekillerinin sıralanışı bakımından Kuzey Amerika ile Güney Amerika'nın durumu birbirine çok benzer. Her ikisinin de batısında Büyük Okyanus kıyısına paralel olarak kuzeyden güneye doğru uzanan genç kıvrım dağları, doğusunda ise Atlas Okyanusu'na komşu yaşlı dağlar ve platolar bulunur. Batıdaki genç dağlarla doğudaki yaşlı dağlar arasında her iki kara parçasında da alçak platolar ve ovalar girer. Büyük Okyanus kıyısında Alaska'dan Şili'nin güneyine kadar uzanan genç dağlar aynı zamanda Amerika'nın en yüksek kesimlerini meydana getirir. Kuzey Amerika'da bu dağlar birtakım sıralara ayrılır ve bu sıraların arasında Colorado ve Büyük Havza gibi geniş platolar bulunur. Bu dağ sıraları Meksika'ya doğru birbirine yaklaşarak tek bir sıra haline gelir ve Orta Amerika'yı geçtikten sonra Güney Amerika'nın batısında And dağları adıyla devam eder. And dağları da Kuzey Amerika'nın batısındaki dağlar gibi birkaç sıradan oluşur. Fakat bu sıralar arasındaki açıklık kuzeydeki kadar fazla olmadığından araya giren Bolivya ve Peru platoları gibi platolar, Kuzey Amerika'dakiler kadar geniş değildir. Amerika'nın doğusunda bulunan yaşlı dağlar ve platolar alanı, Kuzey Amerika'daki Labrador platosu ile başlar ve güneye doğru Appalachian dağlarıyla devam eder; Guiana ve Brezilya platoları da bu sıranın Güney Amerika'nın doğusundaki devamını meydana getirir.

2. **İklim ve Bitki Örtüsü.** Amerika kıtasının kuzey-güney doğrultusunda büyük bir mesafe boyunca yayılması bu kıtada çeşitli iklim tiplerinin oluşmasına sebep olmuştur. Ayrıca doğu ve batısında dağlık bölgelerin bulunması, iç kesimlerinde bu dağlık alanlar vasıtasıyla denizden ayrılmış havzaların yer alması ve kıyılarında farklı sıcaklıkta okyanus akın-

tılarının mevcut olması kıtanın iklimini daha da çeşitlendirmektedir. Bu yüzden Amerika kıtasında kuzeydeki soğuk iklimlerden tropikal-ekvatorial iklimlere ve Kuzey Amerika'nın batı kıyılarındaki Akdeniz iklimine, iç kesimlerindeki step hatta çöl iklimlerinden de yüksek irtifalarda kendini hissettiren dağ iklimlerine kadar çok çeşitli iklim tipleri görülür. Bu çeşitli iklim tiplerine bağlı olarak kıtanın tabii bitki örtüsü de çeşitlilik gösterir. Kuzeyde soğuk iklim şartlarının meydana getirdiği bir tundra şeridi mevcuttur. Yılın büyük bir kısmında karla örtülü olan bu kesimde ağaç bulunmaz; hâkim bitki örtüsünü sadece bazı otlar ve likenler meydana getirir. Tundra şeridinin bitiminden itibaren orman alanları başlar. Batıdaki Kayalık dağlar ile doğudaki Appalachian dağları orman örtüsünün kesif olduğu bölgelerdir. Kuzey Amerika'nın orta kesiminde, Mississippi'nin batısından itibaren batıya doğru uzanmış yaklaşık 1.5 m. boyundaki otlardan meydana gelen ve "preri" adı verilen gür bir bitki örtüsü görülür. Prerilerden batıya doğru gidildikçe daha kısa boylu otların hâkim olduğu alanlara geçilir. Güney Amerika'da ekvatorun iki tarafında bol yağışla ilgili olarak ekvatorial ormanlar bulunmaktadır. Amazon havzasını baştan başa bu ormanlar kaplar; bunun dışında And dağları da belli bir yüksekliğe kadar ormanlarla kaplıdır.

Akarsu havzaları bakımından Kuzey ve Güney Amerika birbirine benzer. Her ikisinin de batı kesimlerinde yüksek dağ sıralarının bulunması, büyük ırmakların doğu ve güneydoğuya yönelmesi sonucunu meydana getirmiştir. Göllerin sayısı ve büyüklüğü bakımından ise Kuzey Amerika Güney Amerika'dan çok farklıdır. Dördüncü zaman buzullarının buralara yayılıp sonra çekilmeleriyle açılan çukurlarda büyük göller meydana gelmiştir. Bugün bunların bazıları Amerika Birleşik Devletleri - Kanada sınırını üzerinde (Superior, Michigan, Erie, Ontario, Huron), bazıları da tamamen Kanada'da (Büyük Ayı, Büyük Esir, Athabaska ve Winnipeg) bulunmaktadır. Göl bakımından fakir olan Güney Amerika'nın en önemli gölü And dağları üzerindeki Titicaca'dır ve başlıca Kuzey Amerika göllerinin hepsinden daha küçüktür.

3. **Nüfus.** Amerika, kilometrekareye ancak on beş kişi düşen nüfusu ile yoğunluğu nisbeten az bir kıtadır ve mevcut nüfusu da yüzeyine eşit biçimde dağıl-

mamıştır. Genel olarak kıyı bölgeleri kalabalık, iç kesimler ise tenhadır ve bu iç kesimler arasında Amazon havzası gibi tamamen boş denilebilecek alanlar da vardır. Kıyı kesiminin kalabalıklığı da Kuzey ve Güney Amerika'da birbirine benzemektedir. Kuzey Amerika'da Atlas Okyanusu kıyıları Büyük Okyanus kıyılarından daha kalabalık olmasına rağmen, Güney Amerika'da her iki kıyının nüfus yoğunluğu arasında belirgin bir fark görülmez. Kıtanın kuzey ve güney parçaları arasında nüfus dağılışı açısından bir başka önemli fark da iç kesimlerin yükselti kademelerindeki nüfus dağılışında göze çarpar. Kuzey Amerika'nın iç kesimlerinde, dünyanın birçok yerinde olduğu gibi alçak alanlar daha kalabalıktır ve yükseklik arttıkça nüfus yoğunluğu düşer. Buna karşılık Güney Amerika'nın iç kesimlerinde ve özellikle And dağlarının bazı bölgelerinde yükseklerdeki nüfus aşağılardakinden daha fazla olabilmektedir. Bu durum, ekvatora yakın bölgelerde iklimin belli yükseltilerden sonra daha yaşanılabilir karakter almasından ileri gelir. Güney Amerika nüfusunun hemen hemen yarısı tek bir ülkede (Brezilya) yaşamakta, öteki yarısı ise geriye kalan on bir ülkeye dağılmış bulunmaktadır. Aynı şekilde Kuzey Amerika'da da bütün nüfusun üçte ikiden fazlası Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşamaktadır ki bu nüfus Kuzey ve Güney Amerika toplam nüfusunun da yarısına yakındır. Menşе bakımından nüfusun büyük çoğunluğunu Kuzey Amerika'da İngiliz ve Fransız, Güney Amerika'da ise daha çok İspanyol ve az miktarda da Portekiz kökenli Avrupalılar teşkil eder. İktisadî gelişme açısından da Kuzey ve Güney Amerika arasında büyük fark görülür. Kuzey Amerika her bakımdan gelişmişlik örneği olduğu halde Güney Amerika henüz birçok kesimlerinde gelişme çabası içinde bulunmaktadır.

4. **Din.** Kıtanın keşfinden önce Amerika'da çeşitli medeniyetler ve buna bağlı olarak farklı kabile dinleri gelişmişti. XVI. yüzyıldan itibaren Amerika kıtasına yerleşmeye başlayan Avrupalılar, Hristiyanlığı da beraberlerinde getirerek bu dini yerli halka kabul ettirmeye çalıştılar. Böylece önceleri kıtada varlığını sürdüren İnka, Aztek, Toltek ve Maya gibi yerli uygarlıkların dinleri, yerlerini büyük ölçüde Hristiyanlığa bırakmak zorunda kaldılar.

Avrupa'dan Amerika'ya yayılan Hristiyanlık, Amerika Birleşik Devletleri'yle

32

kilise devlette söz sahibi olmuş, olayların gelişmesini etkilemiştir.

Güney Amerika'da hâlâ görülen animistik inançlara bağlı ilkel kabileler daha çok Peru'dadır. Brezilya'nın bazı yörelerinde yerliler ve Afrika asıllılar putperestlik inanç ve geleneklerini sürdürmektedirler. Köle ticareti ve daha sonra sözleşmeli işçilerin getirilmesi sırasında kıtaya giren İslâmiyet'in etkisi bugün özellikle Surinam, Guyana, Trinidad ve Tobago'da önemli ölçüde devam etmektedir. Müslümanlar kıtanın diğer ülkelerinde ise küçük cemaatler halinde yaşamaktadırlar (aş. bk.). Amerika kıtasında yahudiler, Amerika Birleşik Devletleri'nde etkin olmalarına karşılık küçük gruplar halindedirler.

5. Ekonomi. a) Kuzey Amerika. Kuzey Amerika kıtasının beşerî coğrafya açısından en fazla dikkati çeken özelliği, son 150 yıl içinde göstermiş olduğu büyük iktisadî gelişmedir. Bu iktisadî gelişmede çeşitli ve zengin doğal kaynakların önemi çok fazladır ve bu kaynakların iyi bir şekilde kullanılması da kıtadaki büyük endüstri bölgelerinin ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Kuzey Amerika dünyadaki petrol ve doğal gazın beşte üçünü, demir cevherinin yarıdan fazlasını, maden kömürünün yarıya yakını, bakırın beşte ikisini, kurşun ve çinkonun da üçte birini vermektedir. Başlıca petrol yatakları doğudaki Appalachian petrol bölgesiyle batıda Kaliforniya'da, güneyde Teksas'ta ve eski bir petrol ülkesi olan Meksika'da bulunanlardır. Appalachian dağlarının bulunduğu kesim sadece petrol üretim alanı değildir. Bu dağların arasındaki vadilerle üzerlerindeki plato alanları aynı zamanda maden kömürü, kalker, tuz, jips, demir cevheri ve hidrolik enerji üretim alanı olarak da şöhret yapmıştır. Appalachian dağlarının batısındaki havzalar ise petrol, doğal gaz, bakır, molibden, altın, gümüş, çinko, uranyum ve fosfat gibi çeşitli doğal kaynakların yayılmış olduğu alanlardır.

Kuzey Amerika'nın iktisadî hayatında dikkati çeken bir husus da tarımla uğraşan nüfusun bütün nüfusa oranı fazla olmadığı halde buranın bazı ürünler açısından dünya genelinde söz sahibi olmasıdır. Meselâ Asya'dan sonra en fazla pirinç Kuzey Amerika'da yetişmektedir. Amerika'da pirinç tarımı Mississippi nehrinin aşağı mecrasında ve Meksika körfezinin kuzey kıyıları ile Kaliforniya'da çok gelişmiştir. Pamuk da Asya'dan son-

ra en fazla Kuzey Amerika'da üretilmektedir. Dünyada pamuk ekimine ayrılan sahaların dörtte bir kadarı sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunmakta ve geniş yer kaplayan bu topraklar ülke coğrafyasında "Pamuk kuşağı" (Cotton-belt) adıyla tanımlanmaktadır. Amerika'da pamuk tarımının önemi zencilerin bu topraklarda köle olarak çalıştırılmasından sonra artmıştır. Meksika da önemli bir ham pamuk ihraç ülkesidir. Kuzey Amerika'da Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada önemli birer buğday üreticisidir. Buğdayın kuzey sınırı, Atlas Okyanusu kıyısında 50° kuzey enleminden başlar, batıya doğru gittikçe yükselerek Kayalık dağların eteklerinde 62° kuzey paraleline kadar çıkar. Doğudaki buğday sınırının daha düşük olması bu kıyılardaki fazla nem ve Labrador soğuk su akıntısının varlığı ile ilgilidir. Buna karşılık batı kesiminde buğday tarımının daha kuzeyde de yapılabilmesi, Kayalık dağlardan esen "chinook" adlı sıcak rüzgârın etkisiyle mümkün olmaktadır.

Kuzey Amerika'da uzaklıkların dev boyutlarda olması ve bu uzaklıkları kısa sürede ve rahat bir şekilde katetme isteği ulaşımı geliştirmiştir. Demiryolları ağı çok genişlemiş ve özellikle iki okyanusu birbirine bağlayan yolların yapımına önem verilmiştir. Son yıllarda denizyollarının yolcu taşımadaki payı öteki ulaşım sektörleri karşısında azalmış olmakla birlikte bu sektör hâlâ yük taşımacılığında önemli bir yere sahiptir. Kuzey Amerika'daki iç sular yeryüzünün bu konudaki en canlı trafiğine sahne olmaktadır. Nehir, kanal ve göllerin ortaklaşa devreye girdiği bu uzun su yolları sayesinde, açık deniz vapurları kıyından 1000 km. kadar içeride bulunan nehir limanlarına ulaşabilmektedir. Kıtanın kuzey kesimlerinde özellikle Kanada'da karayolu ulaşımı önem kazanmıştır. Ticarî anlamda havayolu kullanımı Kuzey Amerika'ya Avrupa'dan on yıl sonra girmiş, fakat hızlı bir gelişme göstererek burayı hava ulaşımından en fazla faydalanan yer durumuna getirmiştir.

b) Güney Amerika. Güney Amerika'da boş ve nüfusu seyrek alanların geniş yer tutması burada hayvancılığın gelişmesine yol açmıştır. Orta kesimleri kaplayan kuzeyden güneye doğru Chaco, Pampas ve Patagonya bölgeleriyle çayır-
ların bol olduğu yöreler hayvancılık yapılan alanlardır. Buna karşılık bu kıtada tarımın geniş alanlara yayılması çok daha yenidir ve bu genişleme, Güney Ame-

rika'ya arka arkaya gelen göçmen akınlarının bir sonucudur. Tarım ürünleri arasında kahve ve kakao ön sırada yer alır. Dünyada kahve üreten ve satan ülkelerin en başında Brezilya gelir; burada kahve tarımına XVIII. yüzyılın ilk yarısında Para ve Maranhao eyaletlerinde başlanmıştır. Brezilya'nın önemli limanlarından olan Santos, kahve ticaretinin âdeta sembolü haline gelmiştir ve dünya kahve ticaretiyle beraber kahve fiyatları da bu limandan kontrol edilmektedir.

Bugün Afrika kıtasında daha fazla önem kazandığı görülen kakao ağacının anavatanı Güney Amerika'nın tropikal kısımlarıdır ve halen çeşitli bölgelerde kakao tarımı yapılmaktadır. Özellikle Brezilya'daki Bahia bölgesi önemli bir kakao üretim alanıdır ve bu bölgenin dışı açılan kapısı durumunda olan Bahia Limanı da önemli bir kakao ihraç merkezidir. Önem bakımından kahve ve kakaoyu şeker kamışı, tütün, pamuk ve muz takip eder. Orta Amerika, Antiller ve Küba'da çok yetiştirilen şeker kamışı Güney Amerika'nın kuzey kesimlerinde de fazlaca üretilir. Peru, Kolombiya, Brezilya, İngiliz Guyanı ve Venezuela'da bu üretim bir hayli ilerlemiş durumda olup Brezilya Hindistan'dan sonra dünyanın en fazla şeker kamışı tarımı yapılan ülkesi durumuna gelmiştir. Güney Amerika'da tahıl tarımı da oldukça yaygındır ve buğday ekiminin güney sınırı 45. güney paraleline kadar iner. En önemli buğday alanları Arjantin, Uruguay ve Şili ile Güney Brezilya'nın bazı kesimlerinde bulunur. Arjantin'in Pampas bölgesi Güney Amerika'nın tahıl ambarı durumundadır ve buradan dışarıya buğday ihraç eden tek ülke de Arjantin'dir.

Güney Amerika yeraltı kaynakları bakımından oldukça çeşitlilik gösterir. Başlıca petrol yatakları Venezuela'da Maracaibo gölünün çevresinde, Kolombiya'nın Magdalena vadisinde kıyından 500 km. kadar içerideki Barranca Bermeje dolaylarında, Ekvador ve Peru'nun Büyük Okyanus kıyılarında ve bu iki ülkenin birbirine komşu oldukları kesim ile Arjantin'in Patagonya bölgesinde bulunur. Petrol bakımından zengin durumda olan Güney Amerika'da maden kömürü hemen hemen yok denecek kadar azdır; işletilen en önemli yataklar Şili'de ve Brezilya'da bulunan birkaç küçük kömür havzasında yer alır. Diğer yeraltı kaynaklarından bakır Şili ve Peru'da çıkarı-

lır. And dağlarının ihtiva ettiği tabii kaynaklar arasında Peru topraklarından çıkarılan çinko, kurşun ve demir sayılabilir. Güney Amerika'da demir yatakları Peru'dan başka Brezilya, Şili, Kolombiya, Venezuela ve Arjantin'de de bulunur; kıymetli madenlerden altın Kolombiya'da çıkarılır.

Güney Amerika'nın yeraltı kaynakları bakımından zenginliğine rağmen endüstrisi henüz yeteri kadar gelişmemiştir. Ağır endüstri kollarından demir çelik endüstrisi, demir cevheri yataklarının yaygın olduğu Kolombiya, Brezilya, Venezuela, Şili, Peru ve Arjantin'de toplanmıştır. Ham madde sıkıntısı çekmeyen kimya endüstrisi sadece Brezilya ve Ar-

jantin'de, dışa bağımlı olan makina endüstrisi ise Brezilya, Arjantin, Kolombiya ve Venezuela'da gelişme göstermiştir. Doküman endüstrisi en erken başlayan endüstri kolu olup yün ve pamuk üretiminin bol olduğu Güney Amerika'da bütün ihtiyacı karşılayacak düzeydedir.

Güney Amerika'da ulaşım ağı, nüfus dağılışımda olduğu gibi düzensiz bir dağılım gösterir. Demiryollarının ancak kısa hatlar halinde denizden içeriye doğru uzandığı veya Fransız Guyanı gibi hiç bulunmadığı ülkelerin yanında Arjantin gibi demiryolu ağına sık olduğu ülkeler de vardır. Karayollarının durumu da henüz sıkı bir ağ kuruluşunda değildir ve ulaşım alanındaki bu eksikliğin akarsu-

lardan geniş ölçüde faydalanılarak giderilmesine çalışılmaktadır. Güney Amerika'da iç kesimlere kolaylıkla girebilmenin en iyi yollarından biri nehir ulaşımını kullanmaktır. Açık deniz gemileri, Amazon ağzından bu nehir üzerindeki Manaus Limanı'na kadar sokulabilmektedirler; ayrıca altları düz tekneler kullanmak suretiyle Amazon'un kollarına girmek ve bu yolla Peru sınırına kadar ulaşmak da mümkün olmaktadır. Amazon'dan başka Plata, Parana, Uruguay ve Paraguay ırmakları da kıydan içerilere doğru teknelerle yüzlerce kilometre sokulma imkânı verirler. Ulaşım bakımından kuzeybatıdaki Magdalena nehrinin durumu daha farklıdır. Bu nehir üzerinde yer yer çavlanlar bulunduğundan ulaşım, bazı kesimlerinde yük ve yolcunun trenlere aktarılması, sonra yine nehir üzerinde taşınması şeklinde sürdürülmektedir. Hava ulaşımı son yıllarda belirli bir gelişme göstermiş ve kıtanın önemli şehirleri havayolu ağı ile birbirine bağlanmıştır.

II. TARİH

1. Kuzey ve Orta Amerika. Milattan önce çeşitli medeniyetlere sahne olan Kuzey Amerika'da milattan sonra da bölgenin yerli halkını oluşturan Kızılderililer tarafından bazı mahallî uygarlıklar (şefikler) kuruldu. Orta Amerika'da ise hiyeroglif yazıyı benimseyen Mayalar, milattan sonra III. yüzyılda klasik dönem uygarlığının başlangıcı sayılan yeni bir medeniyet geliştirdiler; bu medeniyet IX. yüzyıla kadar sürdü. Ancak VII-IX. yüzyıllar arasında Orta Amerika'nın güneyinden gelen göçler ve savaşlar, bu medeniyetle birlikte birçok klasik dönem medeniyetinin yok olmasına sebep oldu. X. yüzyılda Yucatan Maya bölgesine giren bir Kızılderili kabilesi olan Toltekler 1100'de Tula şehrini kurarak medeniyetlerini geliştirmeye başladılar. Bölgede 1200 yılına kadar devam eden Toltek etkisi, XI ve XII. yüzyılda yerini kuzeyden Meksika'ya gelen Aztekler'e bıraktı. 1325 yılında Tenoçtitlan (bugünkü Mexico City) şehrini kuran Aztekler İspanyollar'ın saldırılarına kadar medeniyetlerini sürdürdüler. Bu saldırı sonunda bütün Aztek İmparatorluğu ortadan kalktı.

Avrupalılar'ın Amerika'ya ulaşmaları Kristof Kolomb'un kıtayı keşfinden daha önceki dönemlere dayanmaktadır. Nitekim İskandinav yazılı destanlarına göre X. yüzyılda Nöldikler (Vikingler) Kanada'nın Atlas Okyanusu sahillerine ulaşmış-

Güney Amerika

lardı. Grönland'ın güneybatı sahillerinde koloni kuran bu Avrupalılar, buradan düzenledikleri seferlerle kıtanın kuzeydoğu sahillerine kadar gittiler. Ayrıca Mağribli müslüman coğrafyacı İdrisî'nin (ö. 1165) Atlantik haritasında Antilla adalarını göstermesinden anlaşıldığına göre müslümanlar da Kolomb'dan önce bölgeden haberdar idiler. Hatta daha sonra tarihçi İbn Fazlullah Ömerî (ö. 1349), Batı Afrika'lı Mense Kanka Mûsâ ve Sene Gambia kıyısından başlayan ikinci sefere başkanlık yapan II. Ebû Bekir'in hükümdarlıklarında XIV. yüzyılda Mali'den keşif heyetleri yollandığını yazmıştır.

XV. yüzyılda, Avrupalılar'ın coğrafi keşifleri başlattıkları sırada Kristof Kolomb 1492'de Hindistan'a gitmek düşüncesiyle çıktığı ilk seyahatinde Bahama adalarına vardı. Amerika'nın Avrupalılar'ca keşfi sayılan bu tarihten sonra Kolomb kıtaya üç defa daha geldiyse de Avrupalılar'ın bilmediği yeni bir yer keşfettiğini anlayamadı. Ancak her defasında bulduğu kıymetli madenler Avrupa devletleri ve seyyahlarının kıtaya olan ilgisini arttırdı. Kıtada yer elde etmek için rekabete başlayan Avrupa'nın iki sömürgeci devleti İspanya ve Portekiz, bu rekabeti ortaklaşa bölüşmek üzere 1494'te papalığın da onayı ile Tordesillas Antlaşması'nı imzaladılar.

Bu kıtanın zenginliklerini ele geçirmek ve yerli dinlerin yerine Katolikliği yaymak amacıyla harekete geçen bu devletlerden İspanya ilk defa Hispaniola'da (bugün Haiti ve Dominik cumhuriyetleri) yerleşti. İspanyollar buradan hareketle 1510'da Küba, Jamaika ve Porto Riko'yu ele geçirdiler ve 1513'te Panama kıstağına ulaştılar. 1519'da Meksika'yı almak için başlattıkları savaşta Aztek İmparatorluğu'nu da yıkarak iki yıl içerisinde bölgeye yerleştiler (1521).

1524-1525 yıllarında Portekizli Estaban Gomes İspanyollar adına Florida'ya geldi. İspanya'nın Küba valisi ise 1539'da Florida'yı aldı ve iç bölgelere doğru ilerleyerek kuvvetleriyle birlikte üç dört yıl içinde Kuzey Amerika'nın güneydoğu kesimlerini ve Mississippi nehrini keşfetti. Böylelikle yavaş yavaş doğuda Mississippi, kuzeyde Monterrey ve San Fransisko'ya kadar uzanan topraklarda hâkim olan İspanya, Kuzey Amerika'daki sömürgelerini, merkezi Meksika'da olan bir genel valilikle yönetimi altına almıştı. Bu genel valiliğin sınırları Meksika, Yucatan yarımadası ve Guatemala bölgelerini kapsıyordu. Madencileri, asker-

leri ve rahipleri Güneybatı Amerika'da ilerledikçe İspanya Teksas'ta (1718), Sinaloa'da (1734), Yeni Santander'de (1746) ve Kaliforniya'da (1767) yeni askerî hükümetler kurdu.

Kıtaya daha sonra gelen İngiltere ve Fransa, İspanyollar'ın hâkim olduğu toprakları zamanla kendi ellerine geçirdiler. 1810'dan sonra İspanya'nın Amerika'daki üstünlüğü sarsılmaya başladı. 1823-1839 arasında, hâkimiyeti altında bulunan Meksika, Guatemala, El Salvador, Honduras, Nikaragua ve Kosta Rika devletleri bağımsızlıklarını kazandılar.

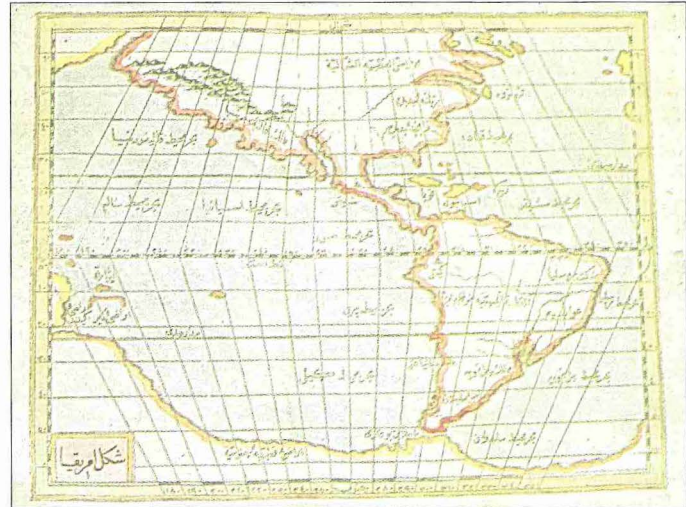
İspanyollar, Kuzey Amerika'nın güneyinden kıtaya nüfuz etmelerine karşılık Fransız ve İngilizler Atlantik kıyılarından iç bölgelere doğru ilerlediler.

Fransızlar ilk sürekli yerleşimlerini 1604'te Fund körfezinde kurdular. Bundan sonra asıl büyük yerleşimlerini 1608'de Quebec'de gerçekleştirdiler. 1682'de Mississippi'nin ağzına kadar ulaşan Fransızlar, Ohio'dan Meksika körfezine kadar olan sahanın kendilerine ait olduğunu iddia ederek burada kralları Louis'ye izâfeten Louisiana'yı kurdular (1699). Bö-

ylelikle Fransız kolonileri Acadia'nun (sonra Nova Scotia) girintili çıkıntılı kuzey kıyılarından büyük göllerin ötesine, Mississippi'nin doğu yakasından Meksika körfezi ve yeni kurulan New Orleans'a (1718) kadar genişledi. İngilizler'le kıtada üstünlük sağlama mücadelesinde Fransız kolonileri birkaç defa saldırıya uğradı ve topraklarının bir kısmı İngilizler'in eline geçti. İngiltere ile bu yüzden giriştikleri Yedi Yıl Savaşı'nda (1756-1763) yenilerek Paris Antlaşması'yla (1763) Mississippi'nin doğusunda kalan kısmını ve Kanada'nın tamamını İngiltere'ye, Mississippi'nin batısını ise İspanya'ya bırakmak zorunda kaldı. Böylelikle Fransa Kuzey Amerika'daki kolonilerinin hemen hepsini kaybetti. Fransızlar 1800'lerde Louisiana'yı ele geçirdilerse de 1803'te burayı Amerika Birleşik Devletleri'ne verdiler.

XVII. yüzyıl başlarından itibaren İngiltere keşifler sonunda tanıdığı Kuzey Amerika'nın çeşitli yerlerinde geniş topraklara sahip olmaya başladı. 1607'de ellerinde krallığın imtiyaz belgesi bulunan bir grup İngiliz tüccar Virginia'daki

Kâtib
Celebî'nin
Cihannümâ
adlı eserinde
Amerika
kıtası
(İstanbul 1145,
vr. 113^a)

Târîh-i
Hind-i
Garbî
adlı eserinde
Güney
Amerika
kıtası
(İbrâhim
Müteferrika
baskısı)

James nehri ağzına gelerek Jamestown şehrini kurdular. 1612'de Virginia'da üretilen ıslah edilmiş tütünün Avrupa'da tutulmaya başlaması bu ürüne verilen önemi arttırdı. Bunun sonucunda doğan iş gücü ihtiyacını karşılamak için gerekli yeni işçileri temin maksadıyla köle ticaretine ağırlık verildi. Böylece Amerika Birleşik Devletleri tarihinde çok büyük boyutlara ulaşacak olan Afrikalı zenci kölelerin Amerika'ya taşınması meselesi başlamış oldu.

1620'de, dinî inançlarını daha kolay yaymak için Pilgram Fathers adlı mezhebe bağlı bir başka İngiliz grup günümüzde Massachusetts kıyılarındaki Cod Burnu'na (Cape Cod) gelerek New Plymouth'u kurdular ve İngiltere'nin ikinci yerleşimini gerçekleştirdiler. Yüzyılı aşkın bir zamanda Apalaş dağları ile Atlas Okyanusu arasında ilk teşekkül eden iki koloniyle birlikte on üç İngiliz kolonisi kuruldu. Kurulan diğer koloniler Maryland (1632), Connecticut ve Rhodeland (1636), ilk önce Hollandalılar tarafından New Amsterdam adıyla kurulan New York (1664), New Jersey ve Delaware (1664), New Hampshire (1679), Pennsylvania (1681), Kuzey Carolina (1729) ve Georgia (1729) idi.

1763'te Paris Antlaşması ile Kanada'nın tamamını ve Mississippi'nin doğusundaki toprakları ele geçiren İngiltere bundan sonra üç koloni daha kurdu. Bunlar Doğu Florida, körfez boyunca uzanan Batı Florida ve Quebec idi. Bu tarihlerde İngiltere hemen hemen bütün Kuzey Amerika'ya hâkim olmuştu. Ancak çok geçmeden bu kolonilerin on üçü kendi anayasalarını hazırlayarak 1776'da bağımsızlık bildirisini yayımladılar ve 1873'te Amerika Birleşik Devletleri kurulmuş oldu. Böylece İngiltere Kuzey Amerika'daki en zengin sömürgelerini kaybetti. 1860'tan sonra İngilizler'in elinde kalan kuzeydeki koloniler arasında da önemli değişiklikler oldu. 1867'de Quebec, Ontorio, Nova Scotia ve New Brunswick'i kapsayan kolonilere dominyon statüsü tanındı.

İspanya, İngiltere ve Fransa gibi Rusya ve Hollanda da Amerika kıtasına ilgi gösteren devletler arasındaydı. 1741'de Rus çarının emrindeki Danimarkalı kapitan Vitus Bering bugün kendi adıyla anılan boğazı geçip Alaska'ya çıktı. 1799'da ise Rus çarı bu bölgeyi bir Amerikan-Rus şirketine devretti. 1867'de Amerika Birleşik Devletleri Alaska'yı Rusya'dan 7.200.000 dolar karşılığında satın aldı.

2. Güney Amerika. Güney Amerika'da görülen ilk topluluklar, Orta Amerika yolunu takip ederek gelen ve avcılık, balıkçılık ve meyva toplayıcılığı gibi işlerle uğraşan göçebelerdi. Kuzey Amerika'daki Maya ve Aztekler gibi bunların yazıya dayanan bir medeniyetleri yoktu. Bir medeniyetin kurulması ancak X. yüzyılın sonlarına doğru gerçekleşti. Peru'ya nereden geldiği bilinmeyen İnkalar, Cuzco yakınlarında yerleşmişler ve bölgedeki yerli kabileleri hâkimiyet altına alarak gelişmeye başlamışlardı. Aztekler'e oranla daha geniş bir imparatorluk kuran İnkalar XV. yüzyılda medeniyetlerini doruğa ulaştırdılar. Bu dönemde ülkenin sınırları bugünkü Peru, Ekvador, Bolivya, Kuzey Arjantin ve Kuzey Şili'yi içine alacak kadar genişti. İmparatorluk İspanyol işgalinden kısa bir süre önce ikiye bölündü.

Avrupalılar'ın Güney Amerika'ya ilk çıkışları Kristof Kolomb'un üçüncü seferinde gerçekleşti (1498). Bu seferle Paria körfezinde Venezuela'nın doğu kıyılarına çıkarak Orinoco deltasına ulaştılar. 1520'de Macellan İspanya adına çıktığı dünya turunda bugün kendi adıyla anılan boğazı geçerek kıtanın en güney kısımlarını keşfetti. Bu keşiflerin ardından Avrupalılar'ın kıtaya ilk müdahaleleri başladı. 1530'da Panama'dan ayrılan İspanyol Pizzaro ve Diego da Almagra, bir yıl sonra Peru'daki İnka İmparatorluğu'na saldırarak beş yıl içerisinde imparatorluğu ele geçirdiler (1536). 1541'de orta Şili'ye Santiago şehrini kuran İspanyollar 1553'te Şili'ye tamamen hâkim oldular. Ancak kurdıkları birçok şehir yerli halk tarafından zaman zaman saldırıya uğradı. Bu yüzden İspanyollar'ın ülkenin kuzey taraflarındaki egemenlikleri belirsiz kaldı. İspanyollar Rio de la Plata bölgesinden Güney Amerika'nın doğusuna nüfuz ettiler. 1536'da Buen Aires'i (Buenos Aires) kurdular, fakat burada da yerli Kızılderililer'in saldırısına uğradılar ve kurdıkları şehir yıkıldı. Saldırlardan kurtulan İspanyollar Parana ve Uruguay nehirlerini geçtikten sonra 1541'de Asuncion'u kurdular. Yaklaşık yarım yüzyıl boyunca Arjantin'in sömürgeleştirilmesini buradan sağladılar ve yıkılan Buen Aires'i 1580'de yeniden eski haline döndürdüler.

Güney Amerika'daki İspanyol sömürgeleri, ilki 1535'te Peru'da (merkezi Lima), ikincisi 1717'de Yeni Granada'da (merkezi Bogota), üçüncüsü ise 1776'da Rio de la Plata'da kurulmuş genel valiliklerle yönetiliyordu.

İspanya'nın sömürgesi olmayan Güney Amerika'nın diğer kesimleri, Tordesillos Antlaşması (1498) gereğince Yeşil Burun'un (Cape Verde) batısından geçen bir sınırla Amerika'nın en doğusundaki topraklar Portekiz'e bırakılmıştı. Ancak Portekiz, diğer sömürgeleriyle daha fazla meşgul olduğundan Güney Amerika'nın bu bölgesinde etkili değildi. 1530'lar da bölgenin Fransızlar tarafından tehdit edildiğini görünce bugünkü Brezilya'yı da kapsayan bir alanı on iki yönetim birimine bölerek egemenliğini tam olarak sağladı. Çok geçmeden bu on iki valilik, çıkarları ve özel problemleri olan on iki özerk topluluğa dönüştü. 1548'de Portekiz bunları merkezi Bahia'da olan genel bir valilik yönetiminde topladı. Portekiz'in şeker kamışı üretimini geliştirme kölelik sistemini de beraberinde getirdi. XVI. yüzyılın ikinci yarısından itibaren büyük şeker kamışı çiftliklerinde Afrikalı köleler zor şartlar altında çalıştırılmaya başlandı.

1580'de Portekiz ve İspanya krallıklarının birleşmesi üzerine Brezilya da bunlara katıldı. XVII. yüzyılda Portekiz sömürgesi olan bu topraklar sık sık Fransız ve Hollandalılar'ın saldırılarına uğradı. Fransızlar Saint Louis (Sao Luis de Maranhao) şehrini kurdular. Maranhao kıyılarını, Hollandalılar ise Bahia ve Pernambuco'yu işgal ettiler. Ancak daha sonra Portekizliler özellikle Hollandalıların işgaline son verdiler.

XIX. yüzyıldan itibaren Güney Amerika'da hâkim devletlere karşı bağımsızlık mücadelesi başladı. Napolyon'un İspanya'yı işgali, Amerikan ve Fransız ihtilalleri ve milletlerarası rekabet sonucu İngiltere'nin bağımsızlık mücadelelerini tahrik etmesi gibi olaylar bu hareketlerin başlamasına sebep oldu.

1811'de Paraguay, 1816'da Venezuela, 1818'de Şili, 1820'de Ekvador, 1821'de Arjantin, 1825'te Bolivya, 1828'de Uruguay bağımsızlıklarını kazandılar. 1819'da kurulmuş olan Büyük Kolombiya'dan 1829'da Venezuela, 1830'da da Ekvador ayrılınca geri kalan kısım Yeni Granada adı ile 1863'e kadar devam etti. Bu tarihte de cumhuriyet ilân edilerek Kolombiya adını aldı. Kolombiya'ya bağlı olan Panama ise 1903'te ayrılarak bağımsızlığını kazandı. Böylece üç Guyana'nın (bugün Surinam, Guyana ve Fransız Guyanası) dışında bütün Güney Amerika devletleri bağımsızlıklarını elde etmiş oldular.

Bağımsızlık sonrası Güney Amerika'daki bu devletler uzun süre sosyal, siyasi ve ekonomik bir çalkantı geçirdiler. XX. yüzyılın ikinci yarısında birçok ülkede sık sık yapılan askerî darbeler bölgeyi sürekli bir bunalım içine sokmuş bulunmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Henri Baulig, "Amerique Septentrional", *Géographie Universelle* (nşr. P. Vidal de la Blach — L. Gallois), Paris 1936, XIII; Max Sorre, "Mexique et Amerique Centrale", a.e., Paris 1928, XIV; Pierre Denis, "Amerique du Sud", a.e., Paris 1927, XV; Ali Tanoğlu, *Enerji Kaynakları*, İstanbul 1958, s. 31-38, 269-286; Sami Öngör, *Coğrafya Sözlüğü*, Ankara 1962, s. 33; a.mlf., *Devletler ve Ülkeler Ansiklopedisi*, Ankara 1967, s. 6-11, 28-30 vd.; Erol Tümerterkin, *Anglo-Amerika*, İstanbul 1970; a.mlf., *Ekonomik Coğrafya*, İstanbul 1984, s. 294-298, 301-305, 307, 309, 310; *Büyük Dünya Atlası*, İstanbul 1970; G. Barraclough, *Times Dünya Tarihi Atlası* (trc. Zeki Okar), İstanbul 1980, s. 46-47, 148-149, 160-161 vd.; Süha Güney, *Sıcak Bölgelerde Ziraat Hayatı*, İstanbul 1980, s. 123, 138, 172, 237, 257, 274, 289; Sırrı Erinc, *Ortam Ekolojisi ve Degradasyonel Ekosistem Değişiklikleri*, İstanbul 1984; Selami Gözenç, *Güney Amerika Ülkeler Coğrafyası*, İstanbul 1985; Faik Sabri Duran, *Büyük Atlas*, İstanbul 1985; *The Times Atlas of the World*, London 1985, s. 114-121; *South America, Central America and the Caribbean 1988*, London 1987; Charles E. Nowel, "America", *EAm.*, I, 669-677; *Gelişim Büyük Coğrafya Ansiklopedisi*, İstanbul 1981, IV, 985-999; V, 1241-1249.

AHMET ERTEKİN

III. KİTADA İSLÂMİYET

İslâm coğrafyacısı İdrîsî'nin, Lizbon'dan batıya doğru denize açılan bazı müslüman gemicilerin Atlantik'in orta kesimlerinde Antilla adasına kadar gittiklerini söylemesi ve harita üzerinde bu adayı göstermesi, Endülüslü müslümanların en az XII. yüzyılda, henüz Amerika'nın keşfinden önce bu kıta ile İslâmiyet'in ilk temasını sağladıklarını ortaya koymaktadır. Daha sonra ise İspanyollar'ın Amerika'nın keşfi sırasında uzak deniz yolculuğu konusunda tecrübe sahibi olan Mağribli müslüman denizcilerden faydalandıkları bilinmektedir.

Amerika'nın keşfiyle birlikte İspanyollar'ın başlattıkları deniz aşırı sömürge döneminde birçok da müslüman bu yeni kıtaya yerleşti. XV. yüzyılın sonlarında Gırnata'nın düşmesi (1492) üzerine İspanya'nın Katolik kralları, müslümanları zorla hristiyanlaştırmak ve buradaki İslâm kültürünü yok etmek için büyük bir katliam ve yıldırma hareketine giriştiler. Amerika'ya göç eden müslü-

AMERİKA DEVLETLERİ					
Devletin Adı	Dili	Başşehri	Yüzölçümü (km ²)	Nüfusu (1986)	Müslüman Oranı
Amerika Birleşik Devletleri	İngilizce	Washington D.C.	9.363.353	248.770.000	% 4 civarında
Antigua ve Barbuda	İngilizce	Saint John's	441,6	78.400	-----
Arjantin	İspanyolca	Buenos Aires	2.766.889	32.425.000	% 1 civarında
Bahama adaları	İngilizce	Nassau	13.939	249.000	-----
Barbados	İngilizce	Bridgetown	430	255.000	% 1'den az
Belize	İngilizce	Belmopan	22.965	185.000	-----
Bolivia	İspanyolca	Aymara Dili			
	Keçuva	La Paz	1.098.581	7.193.000	% 1'den az
Brezilya	Portekizce	Brasilia	8.511.965	147.404.000	% 1'den az
Dominika	İngilizce	Roseau	259	82.800	-----
Dominik	İspanyolca	Santo Domingo	48.442	7.012.000	% 1'den az
Ekvador	İspanyolca	Quito	269.718	10.490.000	% 1'den az
El Salvador	İspanyolca	San Salvador	21.041	5.138.000	% 1'den az
Grenada	İngilizce	St. George's	345	90.600	-----
Guatemala	İspanyolca	Guatemala City	108.889	8.935.000	% 1'den az
Guyana	İngilizce	Georgetown	215.000	754.000	% 17
Haiti	Fransızca	Port-Au-Prince	27.400	5.520.000	% 1'den az
Honduras	İspanyolca	Tegucigalpa	112.088	4.530.000	% 1'den az
Jamaika	İngilizce	Kingstone	10.991	2.376.000	% 1'den az
Kanada	İngilizce				
	Fransızca	Ottawa	9.970.610	26.189.000	% 1'den az
Kolombiya	İspanyolca	Bogota	1.141.748	32.317.000	% 1'den az
Kosta Rika	İspanyolca	San Jose	51.100	2.941.000	% 1'den az
Küba	İspanyolca	Havana	110.860	10.540.000	% 1'den az
Meksika	İspanyolca	Mexico City	1.958.201	84.275.000	% 1'den az
Nikaragua	İspanyolca	Managua	127.849	3.745.000	% 1'den az
Panama	İspanyolca	Panama City	77.082	2.370.000	% 1'den az
Paraguay	İspanyolca	Asuncion	406.752	4.157.000	% 1'den az
Peru	İspanyolca				
	Keçuva	Lima	1.285.216	21.792.000	% 1'den az
St. Christopher-Nevis	İngilizce	Basseterre	266,6	44.100	-----
St. Lucia	İngilizce	Castries	617,2	150.000	-----
St. Vincent ve Grenadines	İngilizce	Kingstown	389,3	114.000	-----
Surinam	Felemenkçe				
	İngilizce	Paramaribo	163.820	405.000	% 25
Şili	İspanyolca	Santiago	736.905	12.961.000	% 1'den az
Trinidad ve Tobago	İngilizce	Port-of Spain	5.124	1.285.000	% 7
Uruguay	İspanyolca	Montevideo	176.215	3.017.000	% 1'den az
Venezuela	İspanyolca	Caracas	912.050	19.246.000	% 1'den az
Koloni ve Dominyonlar					
Bermuda (İngiltere)	İngilizce	Hamilton	53	58.800	-----
Cayman adaları (İngiltere)	İngilizce	Georgetown	259	25.300	-----
Falkland adaları (İngiltere)	İngilizce	Stanley	12.173	2.000	-----
Fransız Guyanası (Fransa)	Fransızca	Cayenne	90.000	95.500	% 1'den az
Grönland (Danimarka)	Grönland dili	Nuuk			
	Darica	(Godthab)	2.175.000	55.400	-----
Guadalup (Fransa)	Fransızca	Basse Terre	1.780	341.000	% 1'den az
Hollanda Antilleri (Hollanda)	Felemenkçe	Willemstad	800	183.000	-----
Martinik (Fransa)	Fransızca	Port de France	1.091	337.000	% 1'den az
Porto Riko (ABD)	İspanyolca	San Juan	9.104	3.308.000	% 1'den az
Virjin adaları (ABD)	İngilizce	Charlotte	352	107.000	-----

manların önemli bir kısmı bu baskı ve zulümden kaçarak dinî inançlarının gereğini serbestçe yerine getirmeyi umarlardı. Bu yolculukların çoğu gizlice ve gayri İslâmî adlarla yapıldığından kıtaya varan müslümanların sayı ve kimlikleri hakkında kesin bilgi elde edebilmek mümkün olmamakta, ancak hristiyan kralların müslümanların sızmasını önlemek için aldıkları yasaklayıcı tedbirlerle rağmen bu göçlerin büyük boyutlara ulaştığı tahmin edilmektedir. Hatta 1543 yılında V. Charles'in, Andrea Do-

ria'nın Cezayirli'ler'e karşı elde ettiği zaferden cesaret alarak Amerika'ya yerleşmiş müslümanların çıkarılmasını emrettiği bilinmekte ve bu durumdan sayılarının göze batacak kadar çok olduğu anlaşılmaktadır.

İspanyol - Portekiz sömürgeciliği döneminde İspanya'dan Amerika'ya giden müslümanların çoğu, vergi ödeyerek İspanya'da kalan dindaşları gibi genellikle çeşitli sanat dallarında çalışan sanatkârlardı. Müslümanlarla yahudilere karşı uygulanan katliam hareketinin yöne-